

Ἄλλ' ἂν ἡ δημῶδης αὐτῆ δεισιδαιμονία ἐπηρέασε τῷ ὄντι τὴν ἐκλογὴν, τίνες ἄλλοι πταίουσιν διὰ τοῦτο ἢ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀνόδου τῆς παρούσης κυβερνήσεως διέδωκαν, ἐκήρυξαν καὶ ἐπαρρημάτισαν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀπλὴ οὐρὰ τῆς παρελθούσης, φυσικὴ σύμμαχος τῶν στηλιτῶν καὶ Ἰωάννης Πρόδρομος τοῦ μετ' ἑλίγον ἐν δόξῃ καὶ ἰσχύϊ ἐπανερχομένου μονόχειρος στηλίτου;

Ἄν τὸν οὕτω ἀναγγελλόμενον ἐπροσκύνησαν ἀντὶ νὰ λιθοβολήσωσιν οἱ δειλοὶ ἐπαρχιώται, καὶ πάλιν ἐρωτῶμεν τίς πταίει;

Εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ψυχολογικῆς ταύτης καταστάσεως, τοὺς προτείνοντας σήμερον αὐτὴν ὡς λόγον ἀκυρώσεως, πῶς ἄλλως δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ ἢ διὰ τοῦ νομικοῦ ἀξιώματος «Nullus propriam turpitudinem allegans auditur»;

Ἐπὶ μῆνας ὄλους πέντε ἐσύριζεν ὡς ἔχιδνα, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλῇ ἤγειρε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἡ συκοφαντία περὶ τριπλῆς μεταξὺ Ἀλλῆς, Γρίβα καὶ ὑπουργείου συμμαχίας. Πρὸς κατασίγασιν αὐτῆς οὐδὲν ἰσχυσαν οὔτε τῶν στηλιτικῶν νόμων ἢ ἀκυρώσεις, οὔτε ἡ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως πρωτοφανῆς ἀποχῆ, οὐδ' αὐτὸ τὸ ἀνεύθυνον διερχόμενον διὰ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου ὑπὸ τὰ καυδιανὰ δίκρανα τῆς βουλευτοκρατείας.

Ἄλλ' ἔνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποψίας ἔπρεπε, κατὰ φρονίμους τινὰς ἀνθρώπους, ν' ἀφήσῃ τὸ Ἵπουργεῖον ἀνυπεράσπιστον τὴν ἐκλογὴν, ἵνα διασκεδάσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν. Κάλιστα καὶ ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν προγονικὴν παροιμίαν «*Eὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κὰρ ψευδεῖς ὄσω,*» ἀλλὰ ταύτης προτιμῶμεν τὴν τῶν Γάλλων «*Fais ce que dois, advienne que pourra*», νομίζοντες ὅτι μέγα κέρδος ἤθελεν εἶναι ἡ μετὰφρασις αὐτῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν.

Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ κ. Γρίβας, καὶ νομίμως ἐκλεχθεὶς, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ προκινδυνεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ Ἵπουργεῖον. Πολλάκις ὅμως βλέπομεν τιμιωτάτους ἀνδρας μονομαχοῦντας ἔνεκα ἑταίρου, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῶν ἐν δὲ τῇ συνεδριάσει τῆς Βουλῆς δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γρίβα, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐξῆς, ἂν ἴσῃς πρὸς πάντας ἡ κομματικῆς πλάστιγγος πρέπει νὰ γίνεταί χροῖσις κατὰ τὰς ἐξελέγξις καὶ ἂν τοῦ ἐγκληματίσαντος ἡ τιμωρία ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ τὴν ἀδικίαν.

Μίαν μόνην περίοδον εὐρίσκομεν ἐπιλήψιμον ἐν τῇ ἀγορεύσει τοῦ κ. Τρικούπη, τὴν λέγουσαν ὅτι καὶ κηλιδὰς τινὰς ἂν εἶχε, τυχὸν, ἡ νομιμοσύνη ἐκλογῆ Βονίτσας, ἡ Βουλὴ ἔπρεπε νὰ παρ' ἐβλέψῃ αὐτὰς, ἔνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεως τοῦ κ. Γρίβα, μέλλοντος νὰ καθίσῃ μετ' ἑλίγον ἐπὶ ἔδρας τοῦ ὑποδίκου. Τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην φράσιν, λίαν κατάλληλλον ἂν ἀπετινετο εἰς ἱππότας, εὐρον τόσον ἀνοίκειον εἰς αὐτοὺς ἀποτεινομένην οἱ πλείστοι τῶν βουλευτῶν, ὥστε ἐξηγέρθησαν ἄθροοι ἐνθυμίζοντες μετ' ὀργῆς εἰς τὸν κ. Ἵπουργόν πρὸς τινὰς διμιλεῖ.

Ἡ ὑπόμνησις αὐτὴ ἐγένετο διὰ τοιοῦτου τρόπου, ὥστε τὸ Ἵπουργεῖον ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κατάθεσιν τῆς παραιτήσεώς του, πεισθὲν ὅτι τὰς ἰδέας αὐτοῦ περὶ

ζυγίσεως τῶν ἐκλογῶν εἰς πλάστιγγα δικαίαν οὐ μόνον δὲν συμμερίζεται ἡ πλειοψηφία, ἀλλὰ καὶ τὴν τοιαύτην ἀπαίτησιν θεωρεῖ ὡς ὕβριν κατὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς.

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἀποστολὴ, ἣν ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἀνέλαβεν ὁ κ. Τρικούπη νὰ συναθροίσῃ δι' ἐλευθέρων ἐκλογῶν τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀνεπηρέαστου θελήσεως τοῦ λαοῦ, ἵνα δώσωσιν εἰς τὸν τόπον συνταγματικὴν κυβέρνησιν καὶ ἡσυχίαν. Ἐκπληρώσας τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀπὸ πάσης περαιτέρω εὐθύνης δύναται ἤδη ν' ἀπονίψῃ τὰς χεῖρας, ἡμᾶλλον, νὰ τεῖνῃ αὐτὰς πρὸς πάντας δεικνύων ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νιψίματος, διότι μυριάδας διαχειρισθεὶς ψήφων δὲν ἔστερξε νὰ λαθροχειρίσῃ οὐδὲ μίαν.

Οὐδένα θέλοντες νὰ λυπήσωμεν, δὲν λέγομεν ὅτι πρῶτην φορὰν ἐνεργοῦνται ἀνεπηρέαστοι ἐν Ἑλλάδι ἐκλογαί· ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶναι ὅτι, ἔνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἡ παρούσα Βουλὴ ἐγεννήθη, αὐτὴ εἶναι ἀγνότερον πάσης ἄλλης ἀπαύγασμα τῆς ἐλευθέρου θελήσεως τοῦ ἔθνους. Τὰς πρὸ αὐτῆς ἡδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀσχημονούσας, κατακερματιζόμενας καὶ μετ' οὐ πολὺ διαλυόμενας, παρηγορούμενοι διὰ τῆς ἰδέας ὅτι τοιαῦτα ἔπαθεν οὐχὶ ἔθνικῇ Βουλῇ, ἀλλὰ κομματικῇ ἀγέλῃ. Ἄν ὅμως καὶ ἡ παρούσα εἰς τὰ αὐτὰ περιπέσῃ, οὔτε ἡ παρηγορία αὐτὴ ἀπομένει ἡμῖν, οὔτε τὸ φάρμακον τῆς διαλύσεως δύναται τὴν ἐλαχίστην νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην. Ἐφ' ὅσον ὁ σχηματισμὸς Βουλῆς ἀντίθετο δὲ μὲν εἰς ἓνα, δὲ εἰς ἄλλον ἐργολάβον πλειοψηφίας, ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ θιάσου τοῦ ἀπεφασίζετο ἡ τύχη μιᾶς βουλευτικῆς περιόδου· σήμερον ὅμως, ὅτε αὐτὸ τὸ ἔθνος ἀνέλαβε τὴν ἐργολαβίαν, πέμψαν ἀκωλύτως τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη αὐτοῦ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἑλλάδι. Οὐδεὶς διακαέστερον ἡμῶν εὐχεται νὰ ἐπιτύχῃ τὸ πείραμα, διότι οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν εἶναι πεπεισμένος ὅτι τῆς παρούσης συνόδου ἡ ἀποτυχία θέλει εἶναι τὸ νεκρικὸν σήμαντρον τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν βίου. Θ.

Σ Κ Ν Ι Η Σ

Ὡς ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως πάντες οἱ ποιητικοὶ νεοσοὶ ἐνόμιζον καθῆκον αὐτῶν νὰ κοσμήσωσι τὰ πρῶτα αὐτῶν κακαρίσματα δι' ὀδῆς εἰς τὸν Λαμαρτίνον, οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν αἱ καθ' ἑκάστην ἀνατέλλουσαι καὶ δύουσαι στυρικαὶ ἐφημερίδες κρίνουσιν ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ ν' ἀφιερῶσωσι στήλην ὕβρεων εἰς τὸν «Ἄσμοδαϊον». Οὗτος προθύμως δέχεται τὴν ἀφιέρωσιν, δὲν ἀπαντᾷ ὅμως φοβούμενος μὴ ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ ἀποταθῇ εἰς φύλλα πληρώσαντα ἤδη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος τὸ κοινὸν χρέος.

* *

Μετὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Βουλῆς τοῦ κ. Μεσηνέζη καὶ τὴν εἴσοδον εἰς αὐτὴν τῶν ἀξιωτῶν κ. κ. Βογδάνου καὶ Θεοδώρου, ἀγαθὸς τις χριστιανὸς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐξέυρει

πλέον τί νά πιστεύσῃ περὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ ῥητοῦ «Ὁὐ τὸ εἰσερχόμενον, ἀλλὰ τὸ ἐξερχόμενον μὶκρὶναι τὸ σῶμα».

* *

Εἰς τὸν καρδινάλιον Ἀντωνέλλην παραπονούμενον ὅτι τὸν ὑβρίζουσιν, ὁ Πάππας Πίος ἀπεκρίνετο στερεοτύπως «*Chi mangia deve inghiottire*», ἥτοι «Ὁ τρώγων πρέπει καὶ νὰ καταπίῃ». Οὕτω καὶ ὁ κ. νομάρχης Ἀπτικῆς, ἀφοῦ ἐμολογεῖ ὅτι διώρισε δύο ὑποτρόφους παρὰ τὸν νόμον, καθῆκον εἶχε νὰ χωνεύσῃ ἐν σιωπῇ τὴν ὑπουργικὴν ἐπιτίμησιν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο βαρυστόμαχος.

* *

Οἱ φύλακες τοῦ ἐν Τουλῶνῃ κατέργου τοῦς εἰς τὴν φρούρησιν αὐτῶν ἐμπιστευμένους κλέπτας καὶ φονεῖς διακρίνουσιν εἰς κακοὺς καὶ καλοὺς κακούργους. Τοιαύτην τινὰ διάκρισιν μεταξὺ στηλιτῶν φαίνεται ἐμφερμύζουσα ἡ Βουλὴ κατὰ τὰς ἐξελέγξεις.

* *

Ὁ «*Εσπερος*» κατακρίνει τὸν κ. Τρικούπην ὅτι περιποιεῖται τοὺς γραφικὸς καλάμους· ἄλλοτε κατηγόρησε τὸν κ. Δομβάρδον ὅτι ἀγαπᾷ τοὺς χονδρὸς καλάμους (τὰς ματσούκας πιθανῶς), οὐδέποτε ὅμως εἶπεν ἡμῖν ὁ «*Εσπερος*» ποῖον εἶδος καλάμων ἀγαπᾷ ὁ ἴδιος, ἴσως τοὺς ζαχαροκαλάμους.

* *

Ξένος τις μισέλλην ἔλεγεν εἰς ἡμᾶς μετὰ τὴν τελευταίαν βροχὴν «Ἡ λάσπη τῶν Ἀθηνῶν ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον, ὁσάκις φορῶ λευκὸν πανταλόνιον ἀφίνει ἐπ' αὐτοῦ μαῦρα στίγματα, ὁσάκις δὲ φορῶ μαῦρον, λευκά».

* *

Αἱ «*Κοινωνικαὶ Μελέται*» τοῦ κ. Ζέζα ἀναδεικνύουσι αὐτὸν ἐφάμιλλον τοῦ κ. Τζιθανοπούλου καὶ ἀληθῶς ἄξιον φιλολογικῆς ἔδρας ἐν τῇ ἡμετέρῃ πανεπιστημίῳ. Ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἀπειραριθμῶν ἀδαμάντων ἀποσπῶμεν σήμερον τὸν ἐξῆς «αἱ ἰδιοκτησίαι τοῦ πλοῦτου», δι' οὗ μεταφράζει «*les propriétés de la richesse*». Πιθανὸν ν' ἀπαντήσωμεν κατωτέρω καὶ τοῦ φωτὸς τὰς ἰδιοκτησίας.

* *

Κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας εἰς τὴν ἡμετέραν βουλὴν πρόκειται, ὡς ἠκούσαμεν, νὰ τοιχοκολληθῇ ἡ ἀκόλουθος ἡμερησία διάταξις:

«Οἱ κύριοι βουλευταὶ παρακαλοῦνται:

«Α^ο» Νὰ μὴ μεταχειρίζωνται τοὺς γρόνθους τῶν οὔτε ὡς ῥητορικὰ ἐπιχειρήματα οὔτε ὡς ῥινόμακτρα.

«Β^ο» Νὰ μὴ ἀγορεύωσι πλείονες τῶν τεσσάρων συγρόνως.

«Γ^ο» Νὰ ἦναι, κατὰ τὸ δυνατόν ἄοσμοι.

«Δ^ο» Νὰ σέβωνται ἀλλήλων τὰ γένεια».

ΟΡΙΣΜΟΙ

Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὁ δυνάμενος νὰ διδῇ ἀκριβεῖς τῶν πραγμάτων ὀρισμὸς πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἴσος σχεδὸν τοῖς θεοῖς. Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀξιώσεως εἰς ἀποθέωσιν ὑποβάλλει σήμερον ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ τοὺς κατωτέρω ὀρισμοὺς.

ΑΧΡΗΜΑΤΙΑ

Νόμισμα πληροῦν πάντα τὰ κενὰ βελάντια.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Μονὰς, ἥτις προστιθεμένη εἰς τὰ ἀνθρώπινα μηδενικὰ μεταβάλλει αὐτὰ εἰς ἀριθμοὺς.

ΒΟΥΣ

Πλάσμα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ἀδίκως ἐπέβαλε δύο ἀσυμβιβάστους καταδικας, ἀγαμίαν καὶ κέρατα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Ῥασσοφόρος διχμηρτύρησις κατὰ τοῦ ῥητοῦ τῆς γραφῆς «*Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου*».

«ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ».

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ὁ «*Αἶων*» θέλων νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν κ. Κατσιακπῆν, προσβληθέντα δῆθεν ὑπὸ τῆς «*Ἐφημερίδος*», ἥτις κατέχωρησε περικοπὰς τοῦ ἐν τῇ βουλῇ λόγου του ἀπομιμνήσκον τὴν προφορὰν αὐτοῦ λέγει ὅτι ὁ κ. Κατσιακπῆς εἶναι υἱὸς ἀγωνιστοῦ καὶ δὲν ἦτο ποτὲ ὑπουργικὸς ὑποψήφιος. Μὴ τάχα τὴν προφορὰν τοῦ κ. Κατσιακπῆ ἔχουν μόνον οἱ ὑπουργικοὶ ὑποψήφιοι καὶ τὰ τέκνα τῶν μὴ ἀγωνισθέντων;

Κατὰ τὴν θορυβώδη συνεδρίασιν τῆς δευτέρας ἐν τῇ βουλῇ ὁ κ. Δομβάρδος ἀπολογούμενος εἶπεν, ὅτι τὴν παροῦσαν βουλὴν οὐδεὶς ἀγαπᾷ τόσον ὅσον ἡ κυβένησις: «Ὅχι, ἀπήντησεν εἰς ἐκ Λευκάδος ἢ ἐκ Σπετσῶν βουλευτῆς, ὅταν ἐμὲ κλῆνεις δὲν ἀγαπᾷ τὴν βουλὴν αὐτὴν διότι ἐγὼ γνωρίζω πόσον μοῦ κοστίζει».

Ἡ «*Ἐφημερίς*» παρετήρησεν ὅτι τὸ κράτος δὲν πηγαίνει καλὰ, διότι οἱ νομοὶ εἶναι 13. Αἱ ἡμέραι ὅμως αὐταὶ ἀλλοῦ ἀνάγκουσι τὸ κακόν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1862 συμπληροῦνται ἀκριβῶς δεκατρία ἔτη.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἵπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.